

Jamtamot

Genom det tidiga morgondiset vid Katrinabacken såg broder Skrivarn hur br ÖH kom tillbaka efter sin fantastiska rövkroksturneringsseger. Den dormativa verksamheten höll på att övergå i förhandlingar igen - det andra motdygnet. Medan den jämtska sommarsolen sakta steg över Klövsjöns alla trädtoppar talade br ÖH kamratligt med Skrivarn, sin efterträdare:

-Ja, det skall bli skönt att sitta ner på motlokalens bakre bänkar och bara vara besvärlig nästa år. Det blir nog ett bra år, men man kan ju alltid hoppas att det ska gå åt h-e för er.

Några månader senare när verksamhetsåret ingick med Sjalvstenduheitsmot 26/9 sade han något liknande, när han överlämnade klubba och band till undertecknad. Så här retrospektivt, med endast ett Mot kvar, kan man konstatera att br Nischas farhågor gått i uppfyllelse. Verksamhetsåret 92-93 har i sedvanlig ordning blivit en succé på praktiskt taget alla punkter. Redan före första Motet genomfördes ett Samarr med Härja-Jämt som gick till hävderna för sin storartade sittning, för Perssons Pack, för den vinst den genererade och för den avriktning som bröderna gjorde på söndagmiddagen.

Uppslutningen av gålbeinskäran på Sjalvstenduheitsmot var stor, så stor att middagen i vanlig ordning försköts eftersom de alla utfrågades tidigt. För att knyta gålbeiningarna närmare till Hembygdsföreningen gick en Oktobermiddag av stapeln 9/10; en innovation där styrelsen tar med dem ut på nationen en vanlig fredag.

Målarmot kallades nästa Mot 6/11. Br Arne Rubensson var gäst och höll ett bejublat föredrag om diktning. Framåt natten skapades odödliga konstverk då bröderna med kraft ägnade sig åt de sköna konsterna: poesi, målning, musik, rövkrok och mässande. Dagen därpå var det föreningskväll på nationen, men det bekymrade inte jamtarna som oförtrutet förhandlade vidare och först vid midnatt, efter 30 timmars oavbrutet mothåll, ajournerade sig för annan verksamhet.

Årets Julmot, 5/12, började följdriktigt med ett avajournerande och avslutande av föregående Mot. Även om nytt rekord i motlängd inte sattes, torde det i varje fall ha varit första gången som debatt och förhandlingar utbrutit redan före Motets öppnande. Efter Hederspristagarval och Halvarmedaljutdelning till Storjämten L-G avmarscherade Motet mot Eklundshov, där årets julbord skulle intagas. Detta kom att inramas av ett brinnande engagemang hos bröderna. På vägen dit, strax bortanför Studenternas, genomförde en luguber-

heitskommitté sin eldfångda uppvisning. Meningarna var, som övligt är bland jamtar, delade. Lugubert var det dock, och, tycker jag, en fantastisk illustration av br Nischas brandtal vid Gunillaklockan senare på kvällen. Däremellan hade bröderna hunnit med att aväta ett större julbord och avlyssna br Stj Thomas Johnssons föredrag om Jamtlands Tidning, som ju 20-årsjubilerade. Det var en sällsynt lyckad inramning för presentationen av JT-medaljen, som skall tilldelas den som skrivit en dusk artikel. Redan vid Julmot kunde br Stj Thomas Johnsson som medaljudelare behänga sex bröders bringor.

Frågan om höstterminens slut aktualiserades änyo då höstens Jamtpub kunde äga rum först 16/1, och lite osäkert är det t.o.m. beträffande det sedvanliga firandet av Storsjöödjurets fridlysande 21/1. På kammarkvällen på Disadagen var bröderna benägna att påstå att det var höstens sista verksamhet.

Birklararennet skidlöps i alla fall vårtid. Så också i år. Jamtamots marvelösa deltagande låter sig svårligen beskrivas, se i stället Norrlands Varjehanda -93 nr 3. Jamtarnas fenomenala dominans på Birklararnas egen tillställning var väl skälet till att Grötmetot helgen därpå, 12/2, kom att störas av en dusk lösnäseförsedda och blåkostymrade okroppar. Men säg vad som kan störa en Jamt - br Stj Bo Oscarsson avhöll en chefsideologisk stormässning av sedvanligt hög kvalitet.

Söndagen 21/3 invigde br Sten Rentzhog den största museisatsningen i modern tid i Stockholm. Kvällen före var han i Uppsala och mottog Jamtamots Hederspris 1993 på Prismot, vilket troligen är den enskilda händelse å nationen som väckt mest uppmärksamhet i pressen detta år. Br Rentzhog uppskattade utmärkelsen stort och talade engagerat om hur det är att driva Jamtli, och om sin erfarenhet av turbulensen kring Jamtamot 1961. Priset bestod i år av en Storsjöödjurssax tillverkad av KG Lindblad i Rätan. Dessutom kunde Utomrikeskorrespondenskommittéen uppvisa resultat: en färisk flagga, vilket väckte jubel, indiandans och spontant musicerande.

Den solennaste av präglar som varit Prismotets signum, fick en skön kontrast i föreningskvällen 27/3, då temat var Tipsextra 2:a halvlek.

Framåt slutet av april var det så dags att tänka på nästkommande verksamhetsår och bröderna kallades till Valmot 23/4. Till nästa verksamhetsårs ÖH valdes br Hövdingen, Stefan "Ausan" Eriksson, och undertecknad anförtröddes Godestaven. Till kaffet var det så dags för en utskällning av Motets gäst, br Einar Öberg, som lät en jämförelse med 40-talet, då han var ÖH, utfalla negativt. Det är inte utan att det kan vara nyttigt att få höra sådant när man som bäst ska till att luta sig

bakåt och se bakåt - kanske kan det bli en ny tradition?

Vad sedan var var en osedvanligt kravallös Valborgspub, och Sommarmotet på ett kylslaget Norreda 29/5.

Vad skall då sägas om året för övrigt? Kammarkvällar har det varit några, bl.a. för firandet av vårt 30-åriga innehav av Storsjöödjurssaxen i oktober; br Redaktörn har gett ut ett storartat jubileumsnummer av JT; jamtluncherna har avlöp harmoniskt på ÖG; vi har haft både middag och plockenick med Härja-Jämt; korrespondensen med främmande makter har ökat högst avsevärt (hittills är sex skrivelser avsenda); hembygdsintresset har ytterligare förstärkts med medlemskap i Heimbygda och skrivelser i regionalistiska frågor.

Vad beträffar Moten som helhet betraktat tror jag mycket på experimentet med tidigare lagda, relativt sett, middagar och återupptagna förhandlingar. Tyvärr har det inte provats med den konsekvens som krävs för att alla bröder skall veta inför Mot när middagen är att vänta. Men det kan säkert förbättras. Oerhört positivt har det också varit att se nyrekryteringen i år. Inte så mycket för sin, förvisso ovanliga, kvantitet - Jamtamot är och förblir en exklusiv förening, som för kvaliteten. Inte sedan UJ för tio år sedan har de nyinvalda varit så på hugget och mässat så mycket för Motet. Det är min tro att Oktobermiddagen och planerandet av Målarmotet som ett tvådagars Mot spelat en stor roll för att skola in bröderna.

Även om jag personligen är något av en isolationist är det glädjande att också notera Jamtamots deltagande i nationslivet. Inte bara att bröderna varit representerade lite varstans i nationshierarkin, vi har verkat konstruktivt bevarande och förnyande. Jamtamot tog i februari initiativ till en Herrklubb för samtliga herrföreningar (en f.ö. mycket lyckad kväll med Stj Nisse PM som talare); detta uppfordrar till efterföljd under hösten. Vi har hela året omhändert haft barmästarposten, vilket inte minst underlättat vid efterförhandlingar på Moten. Våra språkliga innovationer har spridit sig som löpeldar. Styrelsens skäggodlande inför Julmot följdes, och sörjdes, av samtliga landsmanninor. Vi har synt ut i svängen och, ibland, inne i hörnen. Vi har burit våra luvor med stolthet. Vi kan helt enkelt se tillbaka på ett marvelöst år av framgång.

Och ändå återstår det förnämsta av allt - Heimmotet. Jamtamot där det skall vara - i Jamtland.

LENNART NYMAN,
ÖVERHÖVDING